

STROMY, KTORÉ RASTÚ S NAMI

Bola krásna jarná sobota. Slnečné lúče prenikali medzi zelenými listami stromov v parku pri starej škole. Zuzka kráčala po známej ceste so svojimi deťmi, Emkou a Matejom.

„Mami, prečo sa usmievaš?“ spýtala sa Emka, keď videla, ako jej mama pozoruje vysoké stromy lemujúce chodník.

Zuzka sa zastavila a ukázala na mohutný javor. „Vidíte ten strom? Keď som bola malá, asi vo vašom veku, bol to len tenký prútik.“

„Taký malý?“ ukázal Matej rukou asi do výšky svojich pliec.

„Áno, presne taký. A viete čo? Ja som ho sadila. Vlastnými rukami,“ povedala Zuzka hrdó.

Deti neveriacky pozerali striedavo na mamu a na vysoký strom.

„Naozaj? Ty si sadila tieto stromy?“ žasla Emka.

Zuzka prikývla. „Áno. Bolo to na Deň Zeme, presne pred dvadsiatimi rokmi. Naša učiteľka nám vysvetlila, že stromy sú ako pľúca našej planéty – čistia vzduch a dávajú nám kyslík. Každá trieda dostala za úlohu zasadiť niekoľko stromčekov.“

Prechádzali ďalej po chodníku okolo školy. Za rohom sa objavila krásna záhrada plná kvetov a drobných jazierok.

„A toto je čo?" vykrikol Matej nadšene a rozbehol sa k záhradke.

„To je dažďová záhrada," vysvetlila Zuzka. „Tiež sme ju vytvorili, keď som chodila do školy. Bol to náš druhý veľký projekt na Deň Zeme."

„Ako môže byť záhrada dažďová?" spýtala sa Emka zmätene.

„To je dobrá otázka," usmiala sa Zuzka. „Vidíte tie malé jazierka a priehlbiny? Keď prší, voda z chodníkov a zo strechy školy tečie sem namiesto toho, aby odtekala do kanalizácie. Rastliny a pôda vodu zachytia ako špongia."

„Ako keď ja namočím špongiu vo vani a ona do seba nasaje vodu?" spýtal sa Matej.

„Presne tak," prikývla Zuzka. „A keď potom prídu teplé dni bez dažďa, táto voda pomaly presiakne k rastlinám a ony majú čo piť." Deti sa rozhliadali po záhrade plnej farebných kvetov a zelených rastlín.

„Pani riaditeľka nám vtedy povedala, že je to ako prasiatko, do ktorého ukladáme vodu namiesto peňazí," pokračovala Zuzka. „Keď prší príliš veľa, dažďová záhrada zadrží vodu, aby nespôsobila povodeň. A keď je sucho, máme uloženú vodu, ktorú môžeme využiť."

„To znie ako super vynález!" zvolal Matej.

„A šetrí to aj peniaze?" spýtala sa Emka, ktorá už vedela, že voda z vodovodu niečo stojí.

„Áno, veľmi," prikývla Zuzka. „Škola nemusí platiť toľko za vodu na polievanie. A navyše, keď sú silné dažde, voda sa tu zachytí a nepoškodí budovu školy ani okolie. Netreba potom platiť za opravy."

Prechádzali ďalej okolo školy a Zuzka ukázala na slnečné panely na streche. „Tie tam, samozrejme, vtedy ešte neboli. Pridali ich pred pár rokmi. Vyrábajú elektrinu zo slnka."

„Takže škola šetrí aj elektrinu?" spýtala sa Emka.

„Presne tak. Je to ako keď si odkladáš peniaze do pokladničky. Na začiatku musíš niečo investovať – kúpiť pokladničku a dávať do nej peniaze. Ale časom sa ti to vráti a máš dokonca viac, než si vložila."

„Takže vy ste vlastne investovali do budúcnosti?" uvažovala Emka nahlas.

„Áno, zlatko. Vtedy sme to tak nechápali, pre nás to bol hlavne zábavný projekt. Ale dnes vidím, ako veľmi to pomohlo. Tieto stromy čistia vzduch, ktorý dýchate. Dažďové záhrady zadržiavajú vodu a šetria peniaze, ktoré škola môže použiť na nové knihy alebo výlety. A najkrajšie na tom je, že z toho máte úžitok vy – mladí ľudia."

Matej sa zamyslel a potom nadšene vykrikol: „Mami, a my môžeme tiež niečo také spraviť? V našej škole alebo na dvore?"

Zuzka sa usmiala a pohladila syna po vlasoch.

„Samozrejme, že môžeme. Blíži sa Deň Zeme. Čo keby sme navrhli podobný projekt vašej školy? Môžeme začať malým kompostoviskom alebo pocitovým chodníkom či hmyzím hotelom?"

„A raz, keď budeme veľkí, môžeme zobrať naše deti a ukázať im, čo sme vytvorili, presne ako ty teraz nám?" spýtala sa Emka.

„Presne tak," prikývla Zuzka. „To je to najkrajšie na starostlivosti o našu planétu. Čo dnes zasadíme, z toho budú mať radosť a úžitok aj vaše deti. Je to ako dar, ktorý dávame budúcnosti."

Cestou domov sa deti nadšene rozprávali o tom, čo by chceli vytvoriť na Deň Zeme. Emka navrhovala vrbové tieňové prístrešky a Matej sníval o zelenej záhrade na stenách ich školy.

Mamina - Zuzka sa usmievala. Vedela, že zasadila nielen stromy v parku, ale aj semienka lásky k prírode v srdciach svojich detí.